

SUFLETUL FIECĂRUI LOC de Corneliu Leu

Un inginer geolog caută în Deltă (?!) aramă. Dacă se va găsi, acolo va lua ființă un oraș. Localnicii o doresc, dar și echipele de mineri (venite prematur la fața locului, doar pe baza unei simple ipoteze neverificate !).

Tot acolo vor lua ființă și niște uzine, pentru care au și apărut proiectanții, dar locul ales este departe de viitorul oraș, undeva peste canale. Atirină de faptul descoperirii zăcămintului de cupru dacă acele uzine vor fi mutate în preajma localității. Nimeni, nici ministerul nu mai crede în descoperirea zăcămintului, în afară de încăpăținatul geolog și de noi, spectatorii, care (inducția asta, care nu ne mai joacă de mult feste !) avem siguranța că lucrurile se vor sfârși cu bine, altfel ce rost ar avea obstinația eroului ? Ba încă, am pune la indoială întreprinderea autorului și a montării : necesita, doar, muncă și bani...

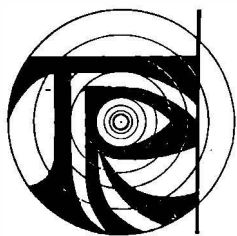
Mai apare și o tânără fată, care intervine în conflictul dintre tânărul geolog încăpăținat și inginerul responsabil cu proiectarea uzinelor. Conflictul capătă culoare sentimentală. Cei doi bărbați și-au disputat-o. Se manifestă o undă de gelozie a inginerului constructor, dar fata nu-l lasă să se transforme într-un Othello, căci tot ea rezolvă repede conflictul. Cum ? Printr-o faptă hotărâtă. Ea deschide magazia cu materiale, scoate

explozibilul necesar pentru a distruge stratul de rocă din mina părăsită, ia o barcă cu motor pentru a-l transporta, desigur, la locul cu pricina. Dar... (există întotdeauna un *dar*, mai ales în piesele de teatru), geologul pusese deja oameni la mină, cu puțin explozibil, păstrat pentru o ultimă încercare. Privind ceasul, își dă seama că fata va ajunge la mină chiar în momentul exploziei. Inimile celor doi ingineri se stringe de teamă. Nu mai puțin, și ale noastre. Urmează o urmărire nebună, cu bărcile cu motor, pe canale și lacuri, o cursă contra cronometru, dar fata ajunge înainte și e sortită să moară sub dărîmături — am uitat să spun că o cheamă Ana, nume fatidic, din cunoscuta baladă. Nu, nu va muri, ne zicem în gând, în ciuda numelui fatidic, în ciuda faptului că a intrat în mină tocmai când s-a aprins fitilul Bickford. Și așa se și întâmplă : sfînta vigență a unui muncitor, care, văzînd o umbră strecurîndu-se prin galerii, stinge fitilul. Stinge fitilul și Ana scapă, ca prin urechile acului, de soarta ei, stabilită prin tradiție. Toți o înconjoară și-i primesc, ca pe o ofrandă, explozibilul. Roca e dislocată și minerii ies afară, cu mineru de cupru în pufoaice, și cu Ana, eroina ce ne-a ținut în suspense, și care pleacă, lăsîndu-i pe cei doi ingineri cam pleoștiți : pleacă, pentru că nici unul nu a crezut în ea, în vocația ei de eroină, pleacă în căutarea unor bărbați mai vajnici — cel puțin, așa motivează ea cînd pleacă. Piesa e montată așa cum am prezentat-o aici de Sergiu Ionescu.

Actorii au fost Ion Caramitru, Alexandru Repan, Catrinel Paraschivescu.

Ne pare rău să constatăm că tocmai Corneliu Leu, autor de piese cu real fior dramatic, ne dă cu atîta ușurință un astfel de bruion dramaturgic.

Constantin Radu-Maria

„LA ANIVERSARĂ“

Ciclul „Oameni de seamă“ a transmis în premieră, așa cum era și firesc într-o lună sărbătorește însemnată de numele lui Mihai Eminescu, un scenariu radiofonic dedicat marelui poet : *Om și Lu-*

ceafăr — *Eminescu* de Victor Crăciun, în regia lui Constantin Dinischiotu.

Nu rareori, evocările de acest tip au o valoare mai mult ocazională, festivă, textele păcătuind printr-o imagine simplificatoare, alăturare conștiincios-scolărească de fragmente din operă și de momente din viața artistului. De aceea așteptam cu oarecare temere scenariul lui Victor Crăciun (dezamăgiți, să recunoaștem, și de titlul destul de convențional) ; am avut plăcuta surpriză de a asculta un text închegat, alcătuit după formula știută, dar fără eticheta „uz didactic“, compus cu grijă pentru armonizarea întregului, cu simț al ritmului dramatic. Momentele